

Vara fattig, utan at vara frei, wore det fastigaste tilstånd en människja kan råka uti.

* * *

Konungar wisa sig vara människjor igenom sina swagheter, då de genom sit högmod wilja wisa sig vara Gudar.

* * *

Den åran at vara mänsklig, öm och wälgörande är ren, och så mycket ljusligare, som den har så afundsmån.

* * *

Vara ofskyldig och ståndaktig; ej förtjäna sin olycka, men uthärda henne; detta har naturen ålagt människjan: resten är öfwer wår förmåga.

* * *

Ussmat för det man äger, är et tusende gånger obrägeligare tilstånd, än saknad af det man förloradt.

Det bästa sätt at öfwerlyta. *)

Mehemed, en Persisk Konung, war, som nästan alla Österländska Regenter, omgifwen af gwinfolk, smickrare och Evnucher. — Hazarden, som ofta uträntar mera än all försigtighet, hade skaffat honom en ärlig och kunnig Minister, som, då han ålskade rättwisän, sin Herre och Gåderneslandet, nödwändigt borde bli hatad och förfölgd, man gaf ej de högsta Ämbeten åt fapeuren, man sålde aldrig Kejsarens nåd, och Damerna, hwars förstånd aldrig stråkte sig högre, än til deras nöjen innom Serailen, hade ej tilfälle at rikta sig, och deraf muta sina lytta upsyningsmän dem de fruktade — med alt sit tränga begrep, besto de dock Ministrens ofärd, och i åttogo en tid, då den wällustiga Monarchen ömsjeligen kunde neka dem det aldraminsta.

Den i onåd fallna Biziren wille hwarken wisa sin ofskuld eller tigga om nåd, han skref helt okonstlat til sin Herre, „at som han altid efter

Jasånd.

eftersträfvat at vara nyttig, bönföll han endast at få någon obrukad mark, den han kunde plöja och lefwa af. „

Mehemed, hwilkens samwete ropade, at han ej borde hata den som tjänt honom så ärligt och så wäl, willfor hans begäran, och befalte at någon tract, som war wild och öde, skulle opletas til hans tjänst. — Men til all olycka eller snarare lycka, den fanns intet inom riket, Åkerbruket florerade liksom wäl som handeln, hela Riksfyrelsen war et mästestycke, hwar enda undersåte, om den ej lefde i öfwerflöd, saknade aldrig en enda af sina behofwer; Monarchen, som fick en underdånig Rapport derom ifrån sina Gouverneurer, lät då säga til sin förordna Minister, at han skulle sjelf så wälja hwilken plats som håldst, som wore fruktbarande och opbrukad. — Uck! swarade Biziren, jag will ingen annan belöning ha, än den lycksaligheten, at hafwa tjänt mit Fädernesland, och at min Kung en gång fått weta i hwad belägenhet jag lämnat hans Rike; nu återstår mig endast at önska, det mina efterträdare lifna mig.

Monarchen war ej förstuckad, han kunde tänka, och et sådant svar gaf honom at tänka, han återstälde då Ministren i sin förra wärdighet, med full föresats at låta quinsfolk och favoriter bestyra om deß nöjen i Serailen, men gammalt och förståndigt folk förwalta Riksfyrelsen.

Utgifwaren hälsar $A \mp b = XYZ$.

För den insända Historiska Beskrifning om Swerjes tilstånd under Unglingarnes regering, är jag högst förbunden. — Ehuru afhandlingarne om Fiollmer, som i början regerade lyckligt; men sluteligen dränkte sig i sina wälluster på det Ludwiske Gästabudet, om Agnes öde, om Ingjald Illrädas illgärning, som öfverraskade sina budna Gäster såfwande, och med eld och rån tillkansade sig Små-Kungarnes fylcken, m. m. äro med smal författade, synas de dock wara för widlyftiga för et Beckoblad, ej håller torde de behaga vårt lyckliga och dygdiga tidehwarf. — Jag nödgas således utbedja mig anstånd med införandet deraf, til deß andra mer behagliga ämnen tryta.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck-Friheten.

N:o 63.

Stockholm den 3 December 1781.

Fördom.

Man undrar och man frågar ofta i Monarchier, ordsaken til alla de republicaniska Tankesätt, som proneras på Theatern, wid bordet, och i slutna sällskaper — ingen ting mindre underligt, man finner ganska lätt ursprunget til dessa fördomar, det ligger i allmänhet i den upfostran man ger barn och ungdom — i sjelfwa werket, hwad säde för böcker och wid hwad besitar man sig at de skola fåsta sit minne? — Jo, Romerska och Grekiska Historien, eller häfderna om de två äne folkslag, som stråkte sin häg ända til fanatisme för en inbillad frihet — en Pelopidas, en Trasybulus, Brutus, Cato och Cicero, se der! hwilka karlar man föreställer dem som en spegel, och til efterfögd — Man affecterar just, at med en så främmande saft föda snille och hjersta twärt emot all grund och alla lagar af det Regeringsätt, som wi af Gud äro förordnade at lefwa under, och deraf kommer den blandning af idéer och det missförstånd om Regeringsättets lycksalighet. — När man så gärna wil rätta sig efter de gamla, hwarföre gör man det icke i anseende til dygd, til seder, tapperhet, lydnad och öfning i kält, hwilka egenskaper påsa äfwen så wäl för wår tids Monarchier, som för de Romerska och Grekiska så kallade fria samhällen?

Billet til Utgifwaren.

Sedan jag i flera år arbetat på en Historia om Favoriter eller Gunstlingar och deras öden, dertil samlat och utdragit ur autentiqua Böcker och Handlingar hwad jag funnit märkwärdigt, ännu dageligen för.

förklar mina samlingar, för at snart lägga dem under präßen, så torde min Herre både tjåna mig och det Allmänna igenom annonserande at de som äro bewandrade i Historien eller kånna Anecdoter i det åmnet, wille inskicka korta målningar och portraiter under Couvert til Favorit-Samlaren. — Som prof bifogar jag här 2 à 3 stycken, hwilka kunde tjåna til någon rättelse för de pånnor som wille occupera sig dermed. *)

ROBERT CARRE, (Sommerfet) en 20 års yngling af en Skotsk Slågt, kom emot slutet af 1609 til London, sedan han tilbragt någon tid på utrikes orter. Han war wål wårt, och det war nästan all hans förtjänst. Hans landsman, Lord Hay, såg honom och dömdo honom straxt skickelig til de högste Hedersställen, ty han kände Konung Jacobs omåtteliga tilgifwenhet för ungt folk, af et så skönt utseende. Det war wid en Riddare-Fest, då Carre öfwerlämnade åt Konungen Skölden, som han första gången fick wisa sig för honom, och, ehuru han hade den olyckan at falla af hästen och skada sig, rönte han dock derigenom Konungens ädmaste omsorg och medlidande, han blef skötd och wårdad på slottet, och af Konungen ofta besökt: och at bestrifningen icke måtte wara trögare än hans lycka och befordran, så blef han inom några år Riddare, Vicomte de Rochester, fick Sirumpebands-Orden, såte i Consellten, styrelsen af de angelågnaste ärender, och öfwerhörades tillika med ansenliga gåfwor och ågodelar.

JACOB hade den dårskapen at tro sig wara mycket lård, och det beswårade honom intet at underwisa denna sin gunstling åfwen uti Latinska Grammatican. Carre blef icke straxt så drucken af sin lycka at han icke såg sig behöfwa råd och andras erfarenhet, han fastade sig då uti Thomas Overburys armar, som war honom en årlig, förständig och wålmenande wån.

Nu fattades Carre intet annat, än at blifwa lyckeligen gift. Konung Jacob hade åter uprättat Devereux och Hovarts husen, och för-målte den unge Grefwe D'Essex med Grefwe Suffolcks Dotter, Françoise Hovard. Detta giftermål blef olyckeligt, i synnerhet af den grund, at den unga Grefwinnan ålskade Rochester, och wille gifta sig med

*) Rätt gärna. men med det förordet, at af det som inskickas, får göras små utdrag och insättas här.

med honom. Overbury afrådde wäl härifrån sin wän på goda skäl, men han nyttjade detta rådet icke anorlunda, än at han optåkte det för Grefwinnan Essex. Overbury fångslades, och efter 6 månaders arrest dog han ånteligen af förgift.

Konungen såg inga hinder för detta giftermälet. Grefwinnan blef skild ifrån sin Man, som förklarades för oskickelig, och Rochester tillades titel af Grefwe til Sommerlet.

Hånden walnade efter några år, (1615) det upstaktes at Sommerlet på et nedrigt sätt låtit förgifwa Overbury. De som med honom i en så ohyttelig gärning varit delaktige, blefwo straffade; men Sommerlet och hans Grefwinna befriades ifrån dödsstraffet. Efter några års fångelse, lämnades de på fri fot, och erhöilo en Pension af Konungen uti sin enslighet. Deras kärlek förwandlades uti et inbördes dödeligt hat. De lefde flera år uti et hus; men utan umgänge med hwarandra.

GEORG VILLIERS (Buckingham) af god slägt, kom ifrån sina utrikes resor til London 1615, han war wid 21 års ålder, wäl skapad och wäl klädd, alt nog, at blifwa Konung Jacobs Gunstling. Konungen såg honom på Comedien, och fattade genast för honom et oinfränkt tycke; men at bemantla denna sin häftiga kärlek, tillstaktes så, at Drottningen skulle anhålla om Villiers antagande i Konungens tjänst.

Sommerlets fall påskyndade Villiers lycka; inom några år blef han Vicomte, Grefwe, Marquis och Duc de Buckingham, Strumpbandskiddare, Stårhållare eller Gouverneur des cinq ports, Präfident, Grand Maitre de Westminster, Connetable de Windsor och Englands Stor-Amiral. Hans Mor förklarades för Grefwinna af Buckingham, Brodern blef Vicomte de Purbeck och med et ord, hans slägt gjordes både rik och förnam.

Han ägde några egenheter som Håfman, inga som Minister, han war egenförmig utan all föreställnings-gåfwa, öppenhjertad, mera af sinnes häftighet än af ärlighet, stöfware mera än friskostig, ostadig i wänskap och oförsonlig i sit hat, och alt utan urskillning.

Igenom sit uppträdande hade han icke förwårswat sig Prinsens af Vallis tillgifwenhet, för at ställa sig in hos honom och tillita swärta Gref-

Grefwen af Bristol, som igenom sin underhandling i Spanien hade förskaffat sig mycken aktning, inrådde han Prins Carl at sjelf göra en resa til Madrid at avsluta sin Giftermåls-handel. Buckingham trugade Konung Jacob at bifalla et så äfventyrligt förslag, och genom hans tillställningar hindrades icke allenast wärkställigheten af hela den långwariga och måst efter önskan avslutade underhandling, utan den ärlige Bristol blef wid sin hemkomst först fångslad, sedermera förwist på sin Landt-egendom, med förbud at aldrig bivitsta Parlaments-sammankomsterna, och hwad som än war mera tyranniskt, dömd, utan at någonsin blifwa hörd eller ens få wisa sin oskuld.

Utän at widare följa Buckinghams öden såsom Gunstling, äfwen hos Carl den 1:sta, anmärkes endast at han 1638, då han skulle i Ports-muth stiga om bord, at anförä Engelska flottan til den belägrade Staden Rochells undersökning, blef han af Lieutenant Felton stucken i hjertat med en knif, hwaraf han dog på stället.

Uti Konung Sigismunds Historia af Verving, nämnes en del af samma Konungs Favoriter sålunda: „de allena af Adeln blefwo med „gods och penningar benådade, som inter woro förfallne uti Konungens „mistankar, som hade Herr Claes Flemmings gunst, och insunno sig „med stora skänker hos Secreterarne, särdeles Jöns Didrichson Bult, „dock blefwo alla sådane Donationer wid den påföljande Regements- „förändringen igenom Hertigens reduction under Kronan indragne, jäm- „wäl en part af samma Secreterares barn usle och eländige, i synner- „het bragtes den myndiga Mannens och Secreterares Olof Sverkers- „sons Son, Sverker, til den fattigdom at han, utan någons medlidande, „wardt Hund-fogde, den man nu kallar Spögubbe i St. Clarae „Kylka på Nörmalm.

Wägspel.

Säg — går det an at wägspel hindra?
 Det strider mot det ändamål
 At i vårt land wår folkbrist lindra,
 Öde man förbjuda giftermål?

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck-Friheten.

N:o 64.

Stockholm den 5 December 1781.

Skamlösheten och Bestedligheten. *)

En berömd och wäl känd Engellsk Auctor har, uti sina Morallska Föreläsningar, anfört följande allegorisk för att wisa huru skamlösheten **) kan blifwa rik, och oförstyrt inkräkta hedersställen, samt huru wisheten och dygden som mistror sig sjelf, måste ämbjas med tiggarens öde.

I begynnelsen förenade Jupiter dygden, wisheten och sjelf-förtrostan, (la confiance) samt lasten, dårskapen och mistrostan, och sade: „gå ut at besöka jorden.

Churu han smickrade sig at slugt och wisligen hafwa utwolt wärdiga Stallbröder, som borde förut, i synnerhet dygden och sjelf-förtrostan, samt lasten och mistrostan, dröjde det icke länge för än missförstånd uppades ibland dem, och som stingrade wära res-kamrater.

Wisheten, som war hufwudman i det ena sällskapet, undersökte och rådfog alltid låg hwad wäg man borde wandra, hwad faror warre at befrukta. — Dessa öfwerläggningar, som alltid förorsakade uppehåll, missagade sjelf-förtrostan, som utan betänkan, utan farhåga, ansåg

*) Inlämndt.

**) Jag har nupat Kronka Öfwerfättningen, och är wäcker om Impudence är rätt öfwerlätt — kan det harde heta sjelftagen myndighet, sådan, som utan et måttigt bestod wore et ållje: eller nåswisheit, sådan, som i fordom tina corrigerades allt för lätt: eller slätt och rätt barndom, sådan, som icke behöfwer beskrifwas; men som i umgänge, i lyfles, fort sagt på alla ställen, är någon gång öfwerlätt.

ansåg den första wäg man träffade at wara den rätta. — Wisheten och dygden woro oskiljaktige; men self-förtrostan följde sina egna ingisw. lser, och gick en wacker dag sin egen gata.

Det andra sällskapet hade et lika öde, och skingrades på samma sätt. — Som dårskapen war fortsynt och willrådig, wiste hon aldrig hwad wäg man borde följa: olyckan af hennes owisshet i råd och beslut, öktes ån mera af mistrostan, som med sina om och sina men gjorde ståndiga uppehåll wid resans fortsättande.

Detta mislikade lasten, som icke älskar hinder och swårigheter utan et öppet fält för sina lustar och begär. — Hon gjorde sig således af med mistrostan, som en yr häst skiljer sig wid en upmärksam rytare, på det hon ensam, i sällskap med dårskapen, måtte hinderlöst wandra sin egen wäg.

Förtrostan och mistrostan, således skilde ifrån sina kamrater, tågade nu en tid för sig sjelfwa, til dess ödet förde dem en gång på et ställe tillsammans. — Förtrostan tog sin wäg til et Slott, som tilhörde Rikedomens, och skaffade sig, utan portwaktarens tillstånd, et fritt tillträde til Hennes Måd; der hon råfode lasten och dårskapen, som redan woro högt anseddes wid detta Hofwet, och der hon sjelf innan kort åfwen blef gunstling, samt knöt den förtroligaste wänkskapsband med lasten och dårskapen.

Mistrostan wågade icke nalkas denna stolta Herregården, utan emottog nu underhafwandes tilbud, (det war fattigdomens) at bo i dess hybble, der hon träffade wisheten och dygden som dit hade tagit sin tillflykt sedan rikedomens wågrat dem herberge.

Dygden ömmade sig öfwer mistrostan, och wisheten fann hos henne så goda naturs-gåfwor, at hon lofwade sig kunna göra något godt af henne: och i sjelfwa werket gjorde deras umgänge på kort tid henne så förändrad, angenäm och behagelig, at hon fick namn af beskedlighet.

Som elakt sällskap gemenligen värkar aldrast på sederna; så wanslägtade sjelfs-förtrostan ganga snart uti lastens och dårskapens sammanwaro, och sika namn af skamlöshet.

Folk, som hade sedt dessa twänne samfund i sin första uprinning, sådana som de af Jupiter woro inrättade, och icke wiste af den ändring som sig sedermera tildragit, håpnade och håpnar deröfwer än i denna dag; — ty hwarest man finner skamlösheten, inbillar man sig at sinna dygd och wisdom, och hwarest man ser bestedligheten, wäntar man at i des sällskap såda lasten och dårskapen. — Herre Gud! huru är icke människian lätt bedragen!

Min Herre!

En Philosopher torde icke utan alt skäl kunna anse kärleken til fäderneslandet som en fördom, — den wisa tror sig wara en inbyggare i werlden, och då han saknar i den wrån på jordklotet, der han är född, föda, heder och frihet: hwarföre skulle han älska det landet mera än et annat, der han kunde må bättre? Männe Ovidius har orätt, då han sjunger: Omne solum forti patria est --- Derutinnan instämmer Seneca, då han säger: Non sum uni angulo natus, Patria mea totus hic est mundus.

Men detta ämnet fordrar widlöftigare och mera granlaga undersökning än tilfället här medgifwer, — min affigt är endast för denna gången at til närmare eftersinnande i en så wigtig fråga, meddela Er en liten Imitation af en Fransk Saga, som igånfinnes uti recueil des Poës. div. du Pere de Cerceau, pag. 34, 3:dje uplagan.

Saga.

Et litet uselt lamb, som föddes i en skog,

Sig genast wärnlös såg: den hulda modren dog —

Hwärt skulle det nu södan taga?

Et ömsint get, som lilla lambet såg

Der det förutan mat af hungern mattad låg,

Bestöt

Besöt om detta kräf all nödig omsorg draga,
 At det sin föda ge, at blifwa d. s. förswar.
 Du wärte lammet til, sin fostermor det fölgde
 Och wiste på sit sätt at det ock iacksamt war.
 En hund, som detta äg och hemlig afwund dölgde,
 Til lammet sade: „hör! du känner ej din ätt:
 „Din mor ej geten är — hur kan du henne lyda?
 „Hwad will det wäl betydta?
 „Hör du af bättre ull ej njuta bätt e rät? „
 Men lammet svarar sit ätt: wet du wäl hwad jag test
 At den mig födan ger, den är min rätta mor.

Jag förblifwer &c.

N. N.

Anecdote.

Scéle, en af de wittraffe Engelsmän som lefwat, bjöd en middag
 en hop folk af den första rangen til sig. — Gästerna bleswo wid
 ankomsten surprenerade öfwer den stök af berjänter, som si do bak-
 om stolarna wid bordet, och efter måltiden, då winet gjort d m mera
 språksamma och mindre blyga, frågade en af dem Poëten huru han,
 som passerade för derangerad, kunde ha så många Paquejer. — Scée-
 len tillstod ganska upriktigt, at han alt för gärna wille bli of med så-
 dant följe, och at det länge varit hans enda önskan — „jag undrar
 „hwad det kan wara som hindrar Er? swarade Lorden — et lappri,
 ty alla de här Ni ser, äro Slotts-Cancellie-berjänter med hwär sit ut-
 slag på mig, och då jag inter kan stiepa dem, har jag gifwit dem mit
 Livré för Staten skull. — Hans wänner och gäster roade sig mycket
 at infaller, befriade honom ifrån en så ohycklig betjäning, be alte hans
 skuld, och togo det löftet at aldrig mera träffa honom så illa i do-
 mestiquer.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck-Friheten.

N:o 65.

Stockholm den 7 December 1788.

Saga. *)

Imit. af de la Fontaine,

Liv. I. Fab. IX.

En gång en Stadsbo-rätta, båd
En Landtbo-rätta gunstig vara
Til måltids in til staden fara
På läcker stek och säcker-bröd.

Uppå en prägtig Turkisk matta
Anrättades et ståtligt bord;
Man log åt fälla, gift och katta
Och all förtret på denna jord —
Men bäst de största nöjen smaka,
Det börjar utan för at braka,
Vår Stadsbo-rätta måtte fly,
Vår Landtman måtte följa göra
At under gälsmet länge höra
Hwad deras glädje vägar bry.
— Nu blef det tyst — til bordet åter
Vår goda rätta sig beger;
Men gästen straxt sin wård förläter
Til andra dagen honom ber
At på des landtgods middag taga;
Der, sad han, fins wäl ingen ståt;
Men ingen oro skall oss jaga

*) Jusfänd.

Och bullret ej ej skilja åt —
 Vår Landtman gief — „jag har fått lära,
 Sad han, hwad mig försigtig gör:
 At fasa för de nöjen bära,
 Ja til och med för all den åra,
 Som man med fruktan åga bör.

*Reflexioner öfwer et Dygdigt Folk, och dess oppositum. *)*

Så länge Dygden får presidera uti högsätet, så wid Thronen som
 och i lägsta koja, så är Folk och Land lyckeligt.

Gudi allena äran! är allas Signal. Gudsfruktan wisar sig, så
 wäl af åhörare, som af wåktare på Zions murar. Trohet och lydnad
 emot Fädernesland och Konung, saknas då aldrig. Uppmuntran och
 driftig åhåga upfylla Läro-husen, hwarest dygdiga ämnen beredas,
 hwilka i sinom tid skola afbåsa älderstegne Tjänste-män, som upoffrat
 deras Mandoms år i folkets tjänst, efter dygdens regler, och wänta
 stundeligen dersföre en belöning, wida öfwerträffande Despoters Nåde-
 tecken. Domare, nödwändige för det ondas afböjande, tåsta om fö-
 retrådet: uti wisdom, råttträdighet och god wilja. Unglingar använda
 deras wälmåga på Studier och förnufts-öfningar, för at upnä fol-
 kets och deras Fäders wärdighet. Dessa Meriter kännas af en stor,
 wis och dygdig Regent. Allmänna hopen blir öfwen dygdig: mindres-
 lottig af begrep och förnufts-slut, lefwer den hållt efter exempel: den
 spörjer, at Kunga-Thronen är omgifwen af Wisshet och Dygd: han
 ser Läraren sjelf lefwa efter prädikan: den hör och märker Konungens
 högre och lägre Tjänstemän göra godt, och hwar man rätt: hwart
 han wänder sig, finner han Dygdens strålar blänka omkring sig; han
 fattar således tycke för Dygden.

Oppositum.

Den, som läst Romerska Historien, blir genast warse et folks och
 lands öfwerhängande olycka, hwarest lasten intagit högsätet och dyg-
 den blifwit landsförwit. Der får man först se Dygdens förunderlige
 utswäf-

*) Infändt och införes med första förbindelse — men Samtalet imellan twänne
 Sothenbor, trycker ej Herr Stolpe. — Skulle ej alt hwad som infändes införes,
 blir aldrig skulden min, hwarom jag på det högsta försäkrar mina respective
 Correspondenter.

utwäfningar, under Frihetens lagrar, igenom Folkets Fäder: Cato-
ner, Scipioner, Bruter, med flere. Der får man sedan en begripelig
öfvertygelse om den sanningen, at Dygden bärjar i samma mon wan-
trifwas, som lasterne under trældomens annalkande tilwäxa. Der får
man ändteligen höra förödelens styggelse tilbedjas: af en Tiberius,
fluteligen grym Tyran: en Caligula, alla uptänkeliga lasters uphofs-
man och försvarare: en Nero, mänskelighetens förskräckelse och blygd,
sin moders dräpare samt med utmärktaste wällust Roms mordbrän-
nare: en Heliogabalus, som har den äran at hafwa öfwerträffat alla
Roms Regenter uti slöseri. Ingen annan äran, än oss, war deras Signal.

Denna rösten bestwarades med gällande echo uti Capitolio, af köp-
ta trålar. Detta Hof-lefwerne spridde omsider sina förtjusningar så
långt, at knapt den aflägsnaste Province kunde undgå giftets werknin-
gar. Templen stöflades. Förråderi emot Fäderneslandet samt trolös-
het emot Regenten kunde icke ens förekommas med pengar, emedan all
ting war salt för pengar. Lärdom och förstånd ansågs för dårskap.
Wäld gick för rätt. Folket, utan säkerhet om lif och egendom, hyl-
lade den som måst betalte. Roms gamla hjeltmod och tapperhets-än-
da war så bortblandad med weklighet och barna-lekar, at barbariske
Krigshärarna utan motstånd bestego Roms murar, för hwilka nästan
hela werlden, ja, Hannibal sjelf, burit mycken aktning. Folket plun-
drades, mord och råfwerier ödelade det lysande, det stora Rom, hwars
antiquiteter witna om dess fordna pragt; och kan härom sägas med
Romaren, som gick föbi den ädelmodiga, men af Cæsar intagne,
Pompeji hus: O! domus antiqua, heu, quam dispari dominare
Domino.

Infall. *)

En Riks-Käbinna här i Sverige, som war Enke-Grefwinna, hölls
med at gifta sig på nytt med en ung Baron, som til tjänst nyss
war blestwen Gendrich, (det war för längre tid tilbakars) man före-
ställte henne orimligheten af et sådant parti, men ibland alla skäl war
dock det, det största, at hon derigenom förlorade Tabouretten — „ack!
swarade hon, „jag har långt större omsorg för min säng än min stol.

Uti de två första Acterna af en Tragedie, hade man ej sett et
enda Fruntimmer; men i början af den tredje, wisade sig twänne Prin-
cessor

*) Insända.

sekor med hwar sin förtrogna; straxt hörde man en röst ifrån Par-
terre: 14 Damer, äro de goda?

Drottningens i Engeland Elisabechs Hof-narr, som för sina djärf-
wa och bitande ord war förwist Hofwet, fick ändteligen tillstånd at
wisa sig för Drottningens ögon, som, då hon blef honom warse, sade:
„Nå wäl, Ni lär åter komma för at förebrå oss våra fel. — Nej,
Ers Majestät, swarade Narren, jag brukar aldrig tala om det som
hela Riket wet.

En Pråst böd til at trösta en hustru, som nyss förlorat sin Son:
„påmin Er, sade han til henne, huru Gud befalte Abraham at of-
fra sin son, och han lydde utan at knota; „ack! Wärdige Fader!
„swarade hon med iswer, Gud skulle aldrig befallt en Mor at göra
„detta offer.

Man talade i et sällskap om själarnas flyttning; en ung Herre
roade sig at berättta huru han påminde sig hafwa varit Guld-kalstwen,
den Israels folk tilbåd i öken. — Et Fruntimmer swarade honom:
„Ni har också blott förlorat förgyllningen.

En Man sade til sin Hustru: jag tror at det ej i hela staden fins
mer än en enda man, som icke är Hanrey — hwem då, frågade Hu-
strun? Å! sade mannen, du känner honom — „jag har förgåfwes
„sökt, swarade hon, jag känner honom icke.

Drottning Christina i Rom admirerade en hwit Marmorstod,
som representerade sanningen. En Cardinal sade då til henne: „Ers
„Majestät har ändå smak för sanningen, hwilken wanligt wis Krönta
„Hufwuden så sällan kunna fördraga. — „Jag tror det alt för wäl,
swarade Drottningen, alla sanningar äro ej af Marmor.

Annoucc.

Måna Måndag eller d. 10 Dec. utgifwes på en gång 5 st. Numrer af Wäl-
signade Tryck. Friheten, då ämnet är frivolt och ganska werldsligt emot det i N:o
49 och 50, så ser man med grämsse at tilloppet eller debiten blir obetydande — in-
gen anstalt är således gjord til trångselns undwikande i Herr Runnemarecks Boklä-
na, der dessa blader särskilt endast finnas til köps, men de första 50 Numren hafva
de äfwel i Boklädan midt emot Rådhusgan.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1781.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 66. 67. 68. 69.

Stockholm den 10 December 1781.

Historien af nedanstående Poëm är denna. Ikring 20 år gammal fick jag läsa le Temple de la Mort på Fransyska, samt Swenska öfversättningen deraf, som troddes wara af en lika så hög som witter Herre, och hwilken lefwer ännu. — Jag war då i den i alla tidehwarf mer och mindre men alltid lyckliga åldern, der hålsa, imagination och känslor werka långt mera på humeuret än krig, bleslurer, krigs-förtjänster, accorder, tjänst-betänkande och tour; jag trodde mig åga, eller snarare, man inbillade mig at jag ågde någon böjelse för Poësiën, och jag war djärf nog at wälja detta til försök.

Utän at mäta min ringäfwä med den, som brutit flera Dansar i Rikets högsta tjänster, än innom den Poëtiska banan, wägar jag säga, at imitera är wärre än öfversätta, förhållandet kan wara det samma som imellan at wara original och imitera, också är mit Poëm så mycket sämre — helt säkert, med den lilla öfning och smal jag sedan förskaffat mig, skulle jag ej entamerat detta försök, jag har nog försökt det som warit mera förnuftigt, mera rättwist, mera nyttigt — — — desutom, skall man wara wäl ung och wäl yr för at dikta om Celi-na, en waresse som jag åtminstone aldrig kändt och tör hända ej existerar, om icke på Theatern — huru det är, at komma närmare til saken, så glömde jag det äfwen så snart som jag författat det, i krig har man ofta alfwarsamare göromål, och änteligen, jag förlorade det i en attaque med Bellings Husarar, tillika med hela mit öfriga Fält-equipage, en omständighet som jag glömt at orgifwa för mina Her-rar Creditorer, då någon af dessa dyra människo-wänner säkert ändradt sentiment och ej i sina libeller påstådt öfversättning. — Med allt, min Poëm war borta, kriget slöts, och jag hwilade fulla 10 år på

på mina Lagrar, till år 1772, då i en för mig wälsignad stund, den för hela Fäderneslandet så fälla Regements förändringen timade, och jag commenderades til Stockholm, — af alla surpriser, hwilken surprise! det är här jag finner mit Dödens Tempel tryckt i en bok, som kallas Fruntimmers-Nöjen, men så bleslerat, så sönderstutit, at ehuru dåligt det war i Manuscriptet, så war det ännu dåligare där — huru det kommit ifrån Preussen til Pommern, (kanste Husaren i sin tour också mist sit byte) ifrån Pommern til Swerje, derifrån in i Fruntimmers-Nöjena, blir mig liksom mycket annat, en hemlighet, — af en aning, samlade jag dessa rudera i min Portefeuille, ehuru jag aldrig kunde inbilla mig, at mina 20 års gamla Poesier skulle skaffa mig mit uppehälle — Dionysius blef stött ifrån Thronen, och Montesquieu, om jag mins rätt, då han berömmar honom för sin hardielse och sin Philosophie, at ifrån Kung bli Scholmästare, tillägger denna Reflexion „huru många Kungar om ödet, händelser eller orättwisan kastade dem i olyckor, skulle icke tigga, swälta eller ängslas sig ihjäl, så wida de ej lärt annat än besälla och regera.

Jag har nu öfversett denna uplagan, blott lagt til det den ofån- de Nigistwaren glömt, samt tagit bort det han inflickat af egen Composition, ändrat tryckfel, satt colon, comma och punct på sina rätta ställen — med et ord: plåstrat och ombundit det så godt jag i hastighet kunnat, för at fylla 4 Nummer af Wälsignade Tryckfriheten.

Om det är drägeligit eller odrägeligit, sitter jag hwarken i ljuset eller skuggan deraf — jag fruktar så litet för critiquen som jag aldrig affecterar et wisnat blad af Lagerkransen — Brödkakan är min Parnas — det är dit jag kryper.

Lund.

Dödens Tempel.

Imitation.

Le mensonge & les vers de tout temps sont amis.
DE LA FONTAINE.

Tunder himlens taf, der gruffligheten andas,
Och månans matta sten med jordens skuggor blandas, Der

Der solen aldrig än med sina strålar trängt
 Men wäl en ewig natt i ewigt mörker blänkt
 Der luften bister köld, och ingen värma delar
 Där Nordan rasar strängt, men wästan aldrig spelar.

Juft innom denna trakt, Naturen satt en ö
 Hvars ämne ligger sänkt uti en brådjuv sjö,
 Naturen borde wist för detta näste stämmas,
 Der aldrig foglars sång i andra toner stämmas,
 Än uti korpars rop, i ugglors skrik och låt,
 Och det som andas här, det andas endast gråt,
 Här forlar ingen bäck, och inga floder susa,
 Men strida wattungfall imellan stenar rusa,
 De liksom täfla om uti en hastig fart
 Förhärja alla lif, och göra ofruktbart,
 Här har ej blomman låf at i sin ofskuld präla;
 Men wäl på bergets topp, i klyftors dystra håla.
 Sit gift hon sprida kan, som har en ohörd kraft,
 At ödelägga det, som rörs af hennes saft,
 Här andar, gastar, troll, sit bo och hemwist söka,
 Och med sit tjut och skral den ortens sasa öla,
 Mit öra i sig drar de grymma kådjors ljud,
 Som öfwerlyga mig at här bor dödens Gud,
 Man trampar idel ben, och ser hwar stuggan hoppa
 På andelösa lif och döda mänskjo-kroppar,
 Här swarta fiskor stå bestänkta utaf blod —
 Och hwar och en af dem, är spöklens ärestod.

Se der det gamla Slott; man Ödens Tempel kallar
 Uppå hvars hwälfda mur den salta wägen swallar,
 Dess tak af råsligt järn, och wäggen befad är,
 Det endast aldrig känt at tiden alt förtär,
 När werlden banad blef, dess första grundwal lades,
 Först dess förwandlings-tid wid werldens ända sades,
 Min tanka båsvar ten — det fyra gluggar har
 Hwar alt som krypa kan sit säkra hemwist tar,

Den sats ej ändring tål, som står i dödens lagar,
 „Allt hvad på jorden rörs, skal sluta sina dagar,
 „All ting kan ändra sig, allt skifta af och ann
 „Men döden härjar jämt och aldrig skona kan.

Til detta leda hus, hvarför naturen bästvar
 Man hopwis samlar sig, och mot sin vilja sträfvar,
 Hit gå i jämna steg, båd ådrar, stånd och lön
 Ett för sit usla lif, få mera usel lön,
 Här ligga plog och svärd — ack! hvilken dräplig åra!
 Sin öpna hjälm och skjöld i denna kula bära,
 Ej lyser Spiran mer än sämsta Herda-staf
 När bägge kastas in i denna mörka graf —
 Den prakt som Liljan ej åt Cephis kunde neka,
 Mån tro! des ögons magt kan dödens wåld beweka?
 Nej ack! hon ligger här, som lifwet lötmå gaf
 Med en som ej war wård at lefwa hennes slaf.

Du grymma dödens Gud! som här dit säte äger
 Och på din minsta wink, wårt lif, wår wålfärd wäger!
 Du! som har rest din Thron til mänsklighetens harm
 Som idel skräck och nöd har slutit i din barm
 Jag kan ej teckna dig, dit tyranni beskriwa —
 Hvem annan än du sielf kan wål din mäsning gifwa?
 Ja! Himmel! hvilken syn af febrar, wårt och slag
 Som säkra förebåd til lifwets sista dag;

Nu kom en feber an — til detta riket förde
 En Nympf, som första gång den hårda Guden rödde,
 Här låg hon i sit blod, som werldens dyrkan war
 Och Gudars största wårt uti sit wäsend bar,
 Om hon ej warit död, man intet dödligt sunnit,
 Nog af, at hennes lif har närmst til Gudae hunnit,
 Nog af, at lifwets wår bles sänkt i höstens natt
 När lönet mist sit prål, och Norden mist sin skatt,
 Af wördnad för des hamn, ej tordes spöken ryta,
 De endast uti sorg och skända suckar bryta

Uck! Tempel! hwad du fick et mera ädelt sten!
 Så snart du i dig stöt den dyra dödss ben —
 Uck! Andar! hwad kan nu Er sällhet öfwerwäga
 När Ni til sällskap fän Cælinas skugga äga
 Jag ej beklagar Er, ty midt i dödens hamn
 Ni kan Er tillflykt ta, uti Cælinas famn;
 „Men rörda Tirlis du! — din Nymph, hon redan hwilar
 „Då du med matta fjät til mörkrets boning ilar:

Fast än at snyft och gråt en tungans stappning gör
 Man dock för Gudens Thron, så honom tala hör:

Tyrän! som wördas här, uppå hwars altar rökes,
 Hwars heder blott i mord och uti laster sökes,
 Hwars högsta lusta är at dräpa och at slå,
 Samt faror, ångst och död bland människo-slågtet så.
 När uti wredes hot, din spira börjar stramla,
 Straxt stupa för din fot, så unga som de gamla,
 Du uti dit beslut ej mildhet bruka wet,
 Men alt hwad äger lif, bemöts med hästighet,
 Du rycker Makan bort, ifrån sin Malas sida,
 Och kalt föraktar den som lefwer för at lida,
 Et barn du störtar hit ifrån sin Ammas bröst,
 Som en gång torde bli sin Slägts försvar och tröst;
 Du stryter at en Mor kan smälta uti tårar
 När du des enda Son med knifwen genombärar,
 Til dig jag kommen är — se an mit öfwerdåd!
 Min tanka aldrig blir at tigga dig om nåd,
 Nej! wet du dödars Gud! Jag will din Allmakt träffa,
 Se här mit öppna bröst, låt torndöns elden träffa —
 Tro ej, jag tänker det, du knåfall wore wård
 För det jag några dar må skonas för dit swård,
 Nej — öfwerhoppa mig med dina skott och pilar
 Men skona dock den bild som uti bröstet hwilar,
 Hör ända på mit lif, min sansning och min själ!
 Men ömhet blif du qwar! som utgör alt mit wäl,

Os på min usla kropp all pina och all smärta,
 Men låt dock känslan bli uti mit röda hjärta,
 Hvarföre dröjer du? — jag redan färdig är —
 Men wil du intet det så gör mig mindre kär,
 Jag hatar detta lif, det blir för mig en börda.
 Nå! tala grymma Gud! — wil du mig intet mörda?
 De finnas många nog, som bitter ångslan kânt
 När först med hvita hår de i din kula rânt,
 Hvem i sin sälla wår är det som icke klagat?
 Knapt har jag kommit til, så slutas mina dagar.
 Låt bli så fega djur! som bästia för din lag,
 Och låt en wellings gråt ombyta dit behag,
 Ja! låt dit Majestät af dessa skuggor rödras,
 Som på barbariskt wis uti dit rike föras,
 Som wid dit blotta namn förlora alt sit mod
 — Och min Caelina här! som stelnat i sit blod —
 Se hennes tårar an, de böra dig försona
 Men wet, Tyran! at mig behöfwer du ej skona,
 Jag flyger i din famn, dig under ögat ser,
 Och i min sista stund, jag åt dit wälde ler —
 Men nekad du mig dö, så nekad ej at höra
 — Kanske med detta tal — at jag dig kunde röra.

Ut i en stilla bygd och menlöshetens bo
 Der oskuld rest sin Thron, och inga laster gro
 Der sommarn i sin prakt, och wintern i sin styrka —
 Seck werlden aldrastörst Cælinas ankomst dyrka.

Du sälla Landtbygd du! som famnar om et lif,
 Upelda nu min själ, mig nya krafter gif!
 Din sägning känna rätt, då du i skötet hyser,
 Et underverk, et prål, hwarur en Allmagt lyser,
 De största Kungars Hof och rika städers prakt
 Hwar hon ej blifwit född — — — bör skådas med förakt
 Den orten wåra störst, en hwar lär kunna finna,
 Som alstrat har et lif, som borde blifft Gudinna,

Den lusten wara ren, och sundast i sit lopp
Som werkat Guda-själ uti en ångla-kropp.

Så hör! — jag skyndar mig den Nymphens lefnad rista,
Hwars sällskap gjort mit lif, hwars mistning gör mit lista.

Den årets wackra tid, när solen lifsom ler
Och Flora i sin ståt från höjden kommit ner,
När foglar, örter, djur, de krålat ur sin dwala
Och wåldrens swala flåkt fört båtar på det hala,
När stolta skogen yfs af Naktergalars slag,
Då, wet Tyran! föll in Cælinas födslobag.

Det tycktes då man fick den glada wåren skåda,
Naturens tanka war at hennes ankomst båda,
Se der et menlöft barn! som i sin wagga låg,
Och straxt man i des bild, en bildad skönhet såg,
Hon allmän wördnad fick snart sagt ifrån sin linda,
Och en des ögas blick war skapad at förblinda,
Snart skred des barndom fram i oskuld, lek och ro
Och i des dyra själ tog sselfwa dygden bo.
Den som des låga wårt och ålder wille glömma
Han henile gammal nog och wuxen skulle dömma,
Ty uti munter eld, i seder och i stic
Hon war allena den som ingen like fick,
Jag ej en tredjedel utaf min ålder lycktat,
Och wilda gosens art knapt utur tankan flycktat,
När jag gick utan hopp, ledsagad af min nöd,
För mig war Far och Mor och hwarje mänskja död,
Cælinas wårda Far, hwars affa häpnad wäcker,
Hwars minne är så stort at det til himlen råcker,
En sällsynt mänskjowån, och faderlöfas far —
Han tog mig i sit hus, och läste mig förswar,
Der fick jag första gång den wåna Dottren skåda,
Som ej til Kronor född — — — dock war dem wård at råda,
Som ej i purpur, guld, i hermlin och i prakt —
Men uti egen dygd, sit höga wårde lagt,

Knapt

Knapt fick jag henne se = = = = „Kom samma skymt tillbaka!
 „Och låt mig än en gång mitt enda wäl få smaka
 „Fastän Cælina död, och kroppen stelnad är,
 „Dock lefwer hon för mig, och föder mit begär,
 Knapt had jag henne sedt, knapt henne tala hörde
 Förän, ehuru barn, hon mig i hjertat rördde,
 Jag wiste ej hwad eld jag uti bröstet bar
 Men tänkte för mig sjelf det endast wänskap war;
 Jag tänkte at det war den aldrabästa låga,
 Jag gick til henne fram. „Cælina! törs jag fråga:
 „Will du min Syster bli, jag har en Syster mist
 „Men får jag dig igån jag röjer ingen brist.
 Hon glättigt på mig såg, och helt oskyldigt lade
 Sit hufwud wid mit bröst, och under samntag sade:
 „Zack bästa Tirlis du! — jag din försäkran tror,
 „Jag antar dig som Wän och såsom Sällskaps-bror.

Ja! så oskyldig war vår kärleks första början
 En eld, som låg förqwasd, men lyste utur mörjan,
 En drift, som hemlig war, och dälles i vår själ,
 Men likwäl sade oss, på dig beror vårt wäl,
 Nej! at jag kunde nu de fordna stunder njuta!
 Då jag fick denna skatt i mina armar sluta,
 Då wi ännu som barn i ömma samntag knöts
 Och stiftade en tro, som sedan aldrig bröts,
 Jag mins än ganska wäl, hur ömt wi oss bemötte
 Och aldrandjodast då, när wi hwarannan skötte,
 Hon deltog i min ro, jag ansåg för en lag
 At ndjen söka opp, hwari hon fant behag,
 Hur ifrig war jag ej som Herde henne lyda?
 Och hennes hwita bröst med jordens blomster pryda
 — Nej ack! jag irrar mig = = = = det just den blomman war
 Som af Cælinas bröst sin hela fågning tar,
 Jag mins den gröna alm, de blomsterfulla säten
 Der hon i fluggan satt, förtjust af Trastens låten
 Och talte för sig sjelf — på läppen såg des själ:
 Om Tirlis ej wor til, jag hade leds ihjäl,

Jag wet ej hwad det är som wår förening wäller
 Han ewigt utaf mig och jag af honom håller.

Men min Calina nu — hon lif en blomster-knopp,
 Som någon sommar dag slår ut til älskarns hopp
 Som aftenstjärnan blef ur hafwets bölja tråder
 Men snart med friska blöf den mörka natten glåder
 Så hon tilbakars lagt en gryning af sin wår,
 För at med större glans gå in i äldre år —
 Man ännu aldrig sedt så wackert uppå jorden,
 Om ingen Drottning fants, hon borde styra Norden
 Fast hjärtat wore is, och hela bröstet stål
 Så suckas lika ömt och hon blir suckars mål,
 I tal, i ögnakast, hon tjuvar och hon särar,
 En Hjalte weflig gör, ur Tigern präkar tårar,
 Här intet werlds-förakt och Philosophers köld
 Emot des enda blick kan bli den minsta köld —
 Jag såg en stadgad eld uti des ögon tildra,
 En kropp som hint sit mål, törs ej min pensel skildra,
 En mun som talte blott om wänskap, dygd och tro,
 Et bröst==== der aldrig än förmåtna lustar bo,
 En panna där sig frid och redligheten målar,
 Et hår, som uti glans och uti flåtor prälar,
 En hand==== ack! dyra hand! för dem som lida nöd
 Det är ju wårde nog, när den kan dela bröd.
 Se der et sammandrag utaf min hela lycka!
 Säg sjelf du skuggors Gud! om du ej skulle tycka
 Det lifwet wara sålt, den mänskan wara stor,
 Som hennes wänskap har, och hennes löften tror,
 Jag är den dödlige, som kunnat deraf skryta,
 Låt tusend eders tal i röl och dimba bryta,
 Låt könet wara falskt, och öfwa ut sin list,
 Låt werlden uppå dygd och ära hysa brist,
 Calinas tro står fast, — jag den på guldwiget wäger:
 „Min Tirlis twifla ej, så suckar hon och säger
 „Jag ewigt blifwer din, min wälsärds höjd du gör,
 „Jag! lefwa på en Thron==== nej före jag hos dig döer.

„Jag

„Jag tror dig ropar jag — du kan ej falskhet dölja,
 „Dit bröst, din ädla själ kan inga ormar hölja,
 „Du aldrig i din barm har något nedrigt fört,
 „Uppå din purpur-läpp förställning aldrig rört,
 „Cæлина! jag på dig som barn har kunnat bygga,
 „Hvarsföre skulle du som mera vuxen rygga?
 „Hvarsföre skulle du bli nedrig, stält och tvär?
 „Som alltid andats dygd, och alltid varit får.
 „Nej — vet min ömma wån! du bästa utaf wänner!
 „Så snart du sagt et ja, jag ock des styrka känner.

Men ack! jag blir förtjust — jag nalkas til en stund,
 Som gjort mig Gudar lik, och lagt min sällhets grund,
 Som höst mig öfwer alt, hwad mänskligheten äger,
 Monarchen på en Thron, mot mig som intet väger,
 Wi lista et förbund och staswa då en ed,
 Som utaf andra görs, för det det är en sed,
 Men oss kan intet twång, och ingen affigt para,
 Wi i hwarandras famn med lika åtrå fara,
 Wi glada i beslut, wälsignade et mål,
 Som intet sken af swel och af förställning tål.

Jag ägde nu den Nymph, som delte werldens tycke,
 Jag tryckte i min famn naturens mästestycke,
 Jag kyste nu en mun af ingen döddlig rörd,
 Jag lefde och jag dog . . . af känslan blott förförd.

Min målning skulle wist i högre färgor fattas
 — Men Gud! . . . jag redan ser du utaf plågor mattas,
 Din syn förwirrar sig . . . du lyhnar hjertats röst,
 Cæлина, fastän död . . . hon lefwer i dit bröst,
 Uppå den bleka läpp du lifwets nöjen letar,
 Ack! bråttslig hwad du är! — en hamn din wällist retar,
 — Dock om jag tänker rätt — dit brott förlåtligt är,
 Det blifwe Gudars lottet i dygden wara får.

Dig at behaga mer, jag nya skål bereder,
 Då jag inför din Thron berättar hennes seder,
 Des ljuswa sällskaps-eld, wår glada lek och ro,
 Den sälla enighet, som bygdes på wår tro,
 Ack! öde ware lof! at jag ändock fått smaka
 Det jordens paradys, at ha en älskwård Måka,
 Ut på des wåna bröst så andas glädjens drag
 Och i en skönhets famn blott lyda hjertats lag.
 Det war ej lustans eld, ej några lågor yra,
 Wi hade redan lärt at wåra känslor styra,
 Nej wånskap war wårt mål — „ack! wånskap ewig blif
 „Du gör wår kärlek stark, förskömmar wåra lif,
 „Så talte hon, och jag „då lär ej ömhet swika
 „Fastän Cælinas prakt och Tircis ungdom wika,
 „Fast liljan styr sin kos, Cælina älskwård är,
 „Det är ej uti den som Tircis blifwit kär;
 „Nej — i et tankefätt och i et hjärtas styrka
 „Uti en smal, et wett, han des förtjänst lärt dyrka.

Så geef wår lefnad bort — i ofskuld flöt wår dag,
 Den enas wilja war den andra Måkans lag,
 Jag war ej lyckans Son, förutan Stat och drängar,
 Och kände ej et grus som werlden kallar pangar,
 Likwål jag älskad blef — des själ så stadgad war
 At ej af irrbloß rörd, hon skal för kärnan tar,
 „Wet Tircis, sade hon, at rang och höga titlar —
 „Det i en liten själ och barnsligt öra titlar,
 „Hur ofta är ej den som stryter af sin hjälm?
 „En buse i sit hus och mot sin Hustru skålm?
 „Man får ej af et band, och utaf stjärnor dömma,
 „Et hjärta wara godt, och tankefätten ömma;
 „Nej, i en ödemark uti den största skog
 „Ledsgad utaf dig så har Cælina nog;
 „— Ja! walmar blif din dräkt, din wårja blif en spada,
 „Dit brödd blif litet brödd, din byggning blif en lada,
 „Likwål jag följer dig och delar ödets lätt,
 „Jag oförändrad står wid alla lyckans skåit: